

עפ"ת (חיפה) 36293-07-25 - סמיח-מוריס מרשי נ' מדינת ישראל

עפ"ת (חיפה) 36293-07-25 - סמיח-מוריס מרשי נ' מדינת ישראל מחוזי חיפה

עפ"ת (חיפה) 36293-07-25

סמיח-מוריס מרשי

נגד

מדינת ישראל

ע"י פרקליטות מחוז חיפה

באמצעות ב"כ עו"ד אמיר אוליאל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

[21.09.2025]

כבוד השופט שלמה בנג'ו

פסק דין

לפניי ערעור על פסק דינו של בית המשפט לתעבורה בחיפה (כב' השופט אור לרנר) מיום 5.3.25, בתיק תת"ע

6208-09-24, ועל החלטתו מיום 12.5.25 בה דחה את בקשת המערער לבטל את פסק הדין שניתן בהעדרו.

רקע והליכים קודמים

1. כנגד המערער הוגש כתב אישום, לפיו בתאריך 14.9.24 סמוך לשעה 1:54 נתפס נוהג כשהוא שיכור, לאחר

שבדגימת אוויר נשוף שניטלה ממנו נמצאו 329 מק"ג אלכוהול, עבירה לפי סעיפים 62(3); 64ב(א)(3) ו- 39א

לפקודת התעבורה יחד עם תקנה 169א(1) לתקנות התעבורה.

2. המערער הוזמן למשפט ליום 14.1.25 בשעה 9:30 בבית משפט השלום לתעבורה בחיפה. ב"כ המערער דאז,

עו"ד מראון חתחות, הגיש לבית המשפט בקשה לדחיית הדיון בטענה שאין לו את חומר החקירה ובית המשפט נעתר

לו ודחה את הדיון ליום 5.3.25.

3. דא עקא, כי במועד הנדחה, ביום 5.3.25, לא התייצבו המערער ובא כוחו. בית המשפט המתין עד לשעה 14:15,

ובהעדר התייצבות דן את המערער בהעדרו וגזר עליו 24 חודשי פסילה בפועל בניכוי 30 ימי פסילה מנהלית, 3 חודשי

פסילה על תנאי למשך 3 שנים וקנס בסך 1,500 ₪.

4. ביום 6.4.25 הגיש בא כוחו דאז של המערער, עו"ד מ' חתחות, בקשה לביטול פסק הדין בטענה שטעה ברישום ביומנו וגם לא חש בטוב. בית המשפט קמא דחה את הבקשה בהחלטה מנומקת. נקבע כי טעות ברישום ביומן הסנגור אינה מהווה סיבה מוצדקת לאי התייצבות לדין על פי פסיקת בית המשפט העליון, ובאשר לטענה כי מצבו הרפואי של הסנגור לא אפשר לו להתייצב לדין, ציין בית המשפט קמא כי חובת ההתייצבות מוטלת על המערער עצמו, אישור המחלה שצירף בא כוחו דאז אינו מפורט דיו, אינו מצדיק היעדרות, ואף כתוב בו במפורש כי הוא לא תקף עבור מוסדות משפטיים. עוד צוין בהחלטה, כי לא צורף תצהיר המאמת את העובדות הנטענות בבקשה, עובדה שמקימה כשלעצמה עילה לדחיית הבקשה.
5. ביום 26.6.25 הפקיד המערער תצהיר בו מבהיר כי הוא מודע לפסילה שניתנה עליו על ידי בית המשפט וזאת לשם הפקדת הרישיון בהתאם להוראות גזר הדין.
6. ביום 30.6.25 פנה עו"ד ר' אסדי בשם המערער והגיש "הודעת ערעור מסגרת" לא מנומקת לבית משפט זה (עפ"ת 70167-06-25), בו ביום הורה בית משפט זה על הגשת נימוקי ערעור בתוך 14 יום.
7. ביום 6.7.25 נמחק הערעור לבקשת ב"כ המערער הנ"ל.
8. ביום 14.7.25 הוגש ערעור מחודש, הפעם ע"י בא כוחו הנוכחי של המערער, עו"ד אמיר מרג'יה.
9. בכתב הערעור המפורט טען ב"כ המערער המלומד כי בשל מצב החירום והשבתת ההיכל הערעור המחודש הוגש במועד, אך לחילופין ולמען הזירות פנה וביקש את הסכמת המשיבה לאורכה של 20 יום, אך זו לא הגיבה לבקשתו. יצוין, כי למרות זאת לא הוגשה בקשה להארכת מועד להגשת הערעור.
10. לגופו של עניין, טוען ב"כ המערער המלומד עו"ד מרג'יה, כי בית המשפט קמא שגה כאשר לא קיבל את בקשת המערער לביטול פסק הדין. נטען, כי משלא קיים אישור מסירה למועד הדיון בו נשפט המערער בהעדרו, לא קנה בית המשפט קמא סמכות לדונו שלא בנוכחותו, ולכן מטעמי צדק יש לבטל את פסק הדין. בית המשפט קמא שגה כשלא העדיף מתן צו הבאה כנגד המערער, בשים לב לכך שמדובר בעבירה מהחמורות שבפקודת התעבורה הנושאת קלון ולכן מחייבת שפיטת אדם בפניו. נטען, כי בית המשפט קמא פעל בניגוד לכללי הצדק הטבעי ולא שמע את המערער טרם ששפט אותו בהעדרו. ובכל הנוגע לשאלת עיוות הדין נטען, כי המערער "לא שתה כמות אלכוהול המונעת בעדו מלנהוג", וכי הוא עבר בדיקת מאפיינים בהצלחה בוצע לו שימוע ולא ניכרו ממנו תסמיני שכרות המאפיינים אדם שיכור. כמו כן, לא נשמרו הנהלים לביצוע בדיקת שכרות תקינה, ובין היתר לא בוצעה בדיקת כיול והוראות התקנות לצורך הבדיקה. כמן כן, נטען כי בית המשפט הכביד את ידו על המערער שעה שהטיל עליו עונשים כבדים. בדיון הוסיף ב"כ המערער טענת כשל בייצוג וטען כי המייצג הקודם שגה בהתנהלותו ובכך נגרם עיוות דין, ולכן גם בשל כך יש לקבל את הערעור.
11. ב"כ המשיבה המלומד סומך את ידיו על החלטתו של בית המשפט קמא, תוך שהדגיש כי מדובר בהחלטה מפורטת ומנומקת, היעדרותו של המערער ובא כוחו לא הייתה מוצדקת, לא נגרם עיוות דין, והעונשים שהוטלו על המערער לא מצדיקים את התערבות ערכאת הערעור.

דין והכרעה

12. לאחר ששמעתי את טענות הצדדים ועיינתי בכתבי הטענות ואף ביקשתי וקיבלתי את חומרי החקירה הרלוונטיים לאירוע, חוששני שאין בידי להיעתר לערעור ודינו להידחות.
13. פסק הדין מושא הערעור הוא מיום 5.3.25 והערעור הנוכחי עליו הוגש ביום 14.7.25 מבלי שהוגשה בקשה להארכת מועד להגשתו, הוא הדין לגבי ההחלטה מיום 6.4.25 הדוחה את בקשת המערער לבטל את פסק הדין.
14. משנמחק הערעור הקודם (עפ"ת 70167-06-25) הערעור הנוכחי הוגש באיחור ניכר, נוכח מועד ההחלטה מושא הערעור, מחיקת הערעור הקודם, אינה עוצרת את הזמן מלכת מאז ההחלטות שעליהן מערערים. אין גם לקבל את הטענות בדבר מצב החירום מבלי שהוגשה בקשה להארכת מועדים מסודרת הנוקבת במועדים הספציפיים מאז פסק הדין לרבות תקופות החירום. די היה בכך כדי לדחות את הערעור על הסף.
15. אך נוכח הנסיבות בית המשפט לא יסתפק בעניין פרוצדוראלי זה, ויבחן את פסק הדין והבקשה לביטולו לעיצומו של עניין, בזיקה לטענות שהעלה המערער בהודעת הערעור.
16. לפי סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי, בית המשפט רשאי לבטל פסק דין שניתן בהעדרו של נאשם "אם הוכח שהייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או אם ראה שהדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין; בקשה לפי סעיף קטן זה, תוגש תוך 30 ימים מהיום שהומצא לנאשם פסק הדין...". ההלכה הפסוקה הוסיפה וקבעה, כי נאשם המבקש לבטל פסק דין שניתן בהעדרו חייב לפרט בבקשתו את טענותיו ולתמוך את הבקשה בתצהיר המאמת את העובדות עליהן היא נסמכת וכן אסמכתאות [רע"פ 9142/01 איטליא סוריא נ' מדינת ישראל (2003)].
17. פסק הדין הוא מיום 5.3.25 ב"כ המערער דאז עו"ד חתחות, הגיש את הבקשה לביטולו באיחור ביום 6.4.25 די בכך היה כדי לדחותה, אך גם לגופם של דברים אין היא עונה על דרישות הדין לצורך ביטול פסק דין שניתן בהעדר הנאשם, כפי שיפורט להלן.
18. באשר לקיומה מוצדקת לאי התייצבות - בית המשפט קמא קבע ובצדק, כי משעה שאין הנאשם אוחז בהחלטה הפוטרת אותו מהתייצבות, מחובתו להתייצב בבית המשפט. עוד קבע נכונה, כי טענת הסניגור לטעות ברישום יומנו אינה עילה לביטול פסק דין, ובכל הנוגע לאישור המחלה שצורף שאין הוא מפורט ולא הצדיק היעדרות, ולפי הכתוב בו, אין הוא תקף למוסדות משפטיים ולכן לא קביל.

19. יצוין, כי מהעיון עולה כי אישור המחלה ניתן בדיעבד ביחס ליום הדיון, שכן, הוא נושא תאריך 6.3.25 וניתן באופן מקוון, חתום ע"י סניף קופ"ח "כללית" במחוז ת"א, והוא ממוקד למועד הדיון שהתקיים ביום 5.3.25 ועד ליום 6.3.25. כך שעל פניו נראה כי הוא ניתן ללא נוכחות הסניגור בפני הרופא, דבר המאמין את משקלו גם לו היה קביל.
20. מכאן שקביעתו של בית משפט קמא, כי לא הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו של המערער לדיון בו נשפט בהעדרו, מבוססת כדן. טענות ב"כ המערער הנוכחי בדבר חובת בית המשפט לזמן את המערער תלויות על בלימה. שכן, הנתונים בתיק מלמדים כי המערער זומן כדן למשפטו, הסניגור הקודם ידע היטב על הדיון והגיש בקשה לדחייתו, לאחר מכן לא התייצב, טען לטעות ברישום ביומנו ובאותה נשימה טען שהיה חולה והפנה לאישור מחלה, אליו התייחסתי לעיל.
21. אשר לחשש לעיוות דין - כאמור, לפי ההלכה הפסוקה על המערער המבקש לבטל את פסק הדין לתמוך את טענותיו באסמכתאות המבססות את הגנתו. בכתב הערעור טוען ב"כ המערער הנוכחי, טענות מגוונות אודות חומרי החקירה, מבלי שצירף ולו אסמכתא אחת מחומר החקירה כדי להראות איך בדיוק משתכללות טענותיו לכדי כשלים ראייתיים היוצרים חללים שאינם מאפשרים לבסס את הרשעת המערער. כפירתו הכללית והטענה שהמערער לא היה שיכור על אף שצרך קודם אלכוהול, כמו גם טענות כלליות בדבר אי עמידת המשטרה בנהלים, לרבות אי אמינות בדיקת השכרות, מבלי לבסס טענות אלה בחומר החקירה, הן טענות בעלמא אשר אין בהן כדי לבסס עיוות דין, ולהצדיק החזרת "הגלגל לאחור" [רע"פ 8892/18 טל ניזרי נ' מדינת ישראל (2.1.2019)].
22. יתרה מזאת, ביהמ"ש זה ביקש וקיבל לידי את חומר החקירה כדי לעמוד מקרוב על טיב הראיות עליהן התבססה הרשעת המערער על מנת לשלול כל חשש לעיוות דין. מחומר החקירה עולה, כי המערער נעצר לבדיקת שכרות סמוך לשעה 01:54, במחסום משטרה ברח' דשנים 10 קרית אתא. לכשנעצר ונערכה לו בדיקת נשיפון, הודה בצריכת אלכוהול קודם ואמר: "אני רק הייתי בפאב שתית[י] כוס אחת" [ראו תחתית דוח התנועה שקיבל; מדובר לפי דבריו, בכוס וויסקי, ראה סעיף 4 לדו"ח פעולה באכיפת איסור נהיגה בשכרות]. הוא הופנה לבדיקת נשיפה, תוך שצוין בדוח הפעולה, כי נאסר עליו להכניס דבר לפיו והוא היה בהשגחה צמודה עד לבדיקה. בוצעה לו בדיקת נשיפה באמצעות מכשיר הינשוף. במסגרת בדיקה זו ניטלה מהמערער דגימת אוויר נשוף. בדיקת דגימה זו באמצעות מכשיר הינשוף העלתה, כי בגופו של המערער נמצאו 329 מק"ג אלכוהול [העולים על הריכוז הקבוע בתקנות שהינו 240 מק"ג]. לפי הפסיקה, תוצאת המדידה באמצעות מכשיר הינשוף, אמינה ומקובלת מדעית ולכן רשאי בית המשפט להתבסס עליה לצורך הרשעה [רע"פ 3981/11 נועם שרביט נ' מדינת ישראל, (5.7.2012)].

23. זאת ועוד, בחומר החקירה דוחות המעידים על ביצוע הבדיקה כהלכתה, וסרטון מצלמות גוף המתעד את האירוע. בתיק פלטי מכשירי ינשוף המעידים על כך שמכשיר המדידה כויל כדון, ישנה תעודת כויל, ישנם פלטים המעידים על מחזורי הנשיפה שביצע המערער, לרבות תוצאת הבדיקה הסופית של המדידה. הפלטים נושאים את חתימת השוטר מבצע הבדיקה ואת חתימת המערער. בהקשר אחרון זה טען המערער, לראשונה, במסגרת הדיון בערעור, כי אין זו חתימתו על גבי הפלט. אלא שהשוואת חתימה זו לחתימה המתנוססת על אישור המסירה של בית המשפט קמא מלמדת, כי מדובר בחתימה דומה למדי. מעבר לכך, וזה העיקר, גם אם אתעלם מהחתימה, אין בכך כדי לפגום בבדיקה. נהג יכול לסרב לחתום על פלט הבדיקה, אין זה מעלה או מוריד. מה שחשוב הוא, שחומרי החקירה מלמדים, כי למערער בוצעה מדידת אלכוהול כנדרש על פי דין. בנוסף, בוצעה למערער בדיקת מאפיינים, ושלא כטענתו, הוא לא צלח את כל מבחניה - במבחן ההליכה על הקו התנדנד. במבחן הבאת אצבע לאף, החטיא. בהינתן תשתית ראייתית מוצקה זו, נמוג החשש שהמערער הורשע על לא עוול בכפו.
24. אשר לטענת הכשל בייצוג - טענתו של ב"כ המערער שעלתה בדיון מבוססת על טענה של "כשל בייצוג", קרי, שהסניגור הקודם כשל כשלא התייצב לדיון ובשל כך הורשע המערער ונגרם לו בכך עיוות דין. לא נמצא יסוד לטענה זו. ראשית, נקבע ובצדק ע"י הערכאה הדיונית שבנסיבות לא הייתה זו היעדרות מוצדקת. שנית, נדרש היה מהמערער להמציא את תגובת הסניגור הקודם לטענה זו. משתגובה זו לא הוגשה אין מקום כלל להידרש לטענה [ראו: רע"פ 4749/13 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (04.07.2013)]; רע"פ 1634/10 סופה שמירה בע"מ נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (23.6.2010), נפסק כי "לענין הטענות בדבר כשל בייצוג, כבר עמד על כך בית משפט זה כי טענות אלו יועלו ויבחנו בזירות רבה, ועל הסנגור הטוען זאת מוטל נטל שכנוע כבד מאוד שכן מדובר בחוכמה שלאחר מעשה...".
25. בנדוננו לא נטענה טענה זו בכתב הערעור ועלתה רק בדיון בלשון רפה. לא הובאה שום התייחסות של הסניגור הקודם עו"ד חתחות לטענות הנרמזות כלפיו, כפי שדורשת ההלכה הפסוקה. מעבר לכך וכפי שכבר צוין, בית משפט זה לא הסתפק בבחינת סיבת היעדרותו של הסניגור מהדיון בבית המשפט קמא, אלא בחן את הרשעת המערער לעיצומה, תוך שעיין בחומר החקירה, כדי לעמוד על סיכויי ההגנה של המערער, באם קיימים. רק לאחר בחינה זו הגיע למסקנה שהחומר מבסס את הרשעתו, ויוזכר שוב, כי המערער מודה ששתה אלכוהול בפאב טרם הנהיגה. לפיכך, לאור בחינה יסודית נשלל כל חשש שהמערער הורשע רק בשל היעדרות הסניגור, ונשללת האפשרות שהתוצאה הייתה משתנה לו היה מבוטל פסק הדין.
26. אשר לטענות בדבר חומרת העונש - אפתח ואציין כי לפי ההלכה הפסוקה, ערכאת הערעור אינה נוטה להתערב בעונש שגזרה הערכאה הדיונית, אלא במקרים בהם ניכרת חריגה קיצונית ממדיניות הענישה הנוהגת או כאשר נפלה טעות בולטת ומהותית בגזר הדין [ראו מיני רבים: עפ"ג (עליון) 24825-03-25 אבו זראקי נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (3.8.25); ע"פ 2400/24 בן עמי נ' מדינת ישראל, פסקה 13 (18.5.25)]. אין מקרה זה בא בקהלם של מקרים חריגים אלו.
27. מדובר במערער אשר שתה לדבריו אלכוהול בפאב בו בילה קודם שנהג ברכב, כאשר נעצר ובוצעה לו מדידת אלכוהול נמצא דרגת שכרות לא מבוטלת. רבות נפסק על כך שהנוהג בשכרות משול ל"מכונת מוות נעה" וטמון בכך פוטנציאל מסכן חיים [עפ"ג (עליון) 30614-12-24 מדינת ישראל נ' נאיל סברה, פסקה 12 (20.7.2025); רע"פ 3351/09 משה נ' מדינת ישראל, פסקה ה (7.5.09)]. בית המשפט קמא גזר למערער את העונשים המינימליים המתחייבים מהרשעת המערער בעבירה מסכנת חיים זו. עונש הפסילה שהוטל על המערער הוא עונש החובה המינימלי על פי מצוות המחוקק [ראו סעיף 39א לפקודת התעבורה]. גם רכיבי הקנס והפסילה המותנית הינם על הצד המתון, תוך שבית המשפט קמא התחשב גם בעברו של המערער הנוהג משנת 1996 ולחובתו 30 הרשעות קודמות.
28. בנסיבות מצטברות אלה לא נמצאה עילה להתערב בהחלטות בית המשפט קמא ועל כן אני דוחה את הערעור על כל חלקיו. ניתן היום, כ"ח אלול תשפ"ה, 21 ספטמבר 2025, בהעדר הצדדים.